

Kerkdienst op 2 december 2018 – voorganger ds. Arjen Hiemstra

Gemeente van Jezus Christus,

Voor veel mensen komt het grote feest dichtbij. Als je om je heen kijkt, zie je mensen voorbereidingen treffen. En als je op weg bent naar dat grote feest, dan neemt de stress ook toe. Want mensen moeten nog zoveel cadeautjes kopen. Black Friday is nog maar net voorbij of het is al weer Cybermonday. En dan neemt de spanning verder toe want mensen moeten ook nog inkopen doen voor 5 december, Sinterklaas kan niet worden overgeslagen. En dus hoor je verhalen over hoe de pakjesbezorgers van TNT Post of hoe ze ook maar mogen heten, dit jaar in de knel komen. En dan er vast ook wel bestelde pakketjes te laat zullen aankomen.

Hier in de kerk zie je dat ook in de versiering die er nu toch weer prachtig bij hangt. Verschillende mensen uit ons midden hebben zich er enthousiast voor ingezet. Opdat de kerk er goed uitziet in die tijd van advent en Kerst. En wij bereiden ons voor op een openstelling van de kerk op de Kerstmarkt, voor opnieuw een herdertjestocht. En er vindt nog een kerstconcert plaats hier in de kerk.

Als je in het dorp om je heen kijkt, zie je ook dat er voorbereidingen worden getroffen. De kerstbomen liggen al weer klaar bij de familie Bisselink aan de Hamersestraat. Ik zag er zelfs een hele grote liggen. Voor de gemeente misschien? En straks gaan veel mensen ook aan de slag met de voorbereidingen voor het eten. Dat begint met nadenken over wát je zult eten. En daarna met inkopen, veel inkopen. En dan komt het grote feest.

Het is werkelijk niet moeilijk je te distantiëren van alle glans en geruis en ge-eet. Je kunt werkelijk heel neerbuigend doen over alle geuren en gevoelens die in de Adventstijd opkomen. Alle geren en gedoe, alsof het einde der tijden gekomen is, af te doen als uiterlijkheden, die afleiden van waar het werkelijk om gaat, het kind in de kribbe.

Maar er is toch iets van verandering bij al die mensen, elk jaar opnieuw. Elk jaar opnieuw is het alsof zij de tekens verstaan. Alsof zij beseffen dat dit het niet is, die dagelijkse werkelijkheid van ons. Die wereld waarin we leven, met de onvrede, de onmacht, de gele hesjes van opstand, het gevoel niet helemaal mee te tellen. Of juist helemaal niet te tellen.

Er is een verlangen naar meer licht. Naar een wereld zonder onvrede. Een wereld die beter is dan de wereld van vandaag. Een wereld waarin de mensen wel op een warme manier met elkaar omgaan. En dus ga je je ten buiten aan een verlangen naar wat komt. Eens, ooit. Dus probeer je voor één keer die wereld voor te bereiden. In deze weken. Tot op de dag dat het Kerstfeest komt.

Dat zelfde verlangen is er in de lezingen van vandaag. Wij haken misschien af, als alle gruwelijke beelden naar voren komen, maar het gaat niet over een historisch gebeuren dat eens plaats zal vinden. Het gaat juist over het grote verlangen wat er is bij degenen in wiens midden de tekst geschreven is.

In de Godspraak van de profeet Zacharia, worden de volken die het voornemen hebben Jeruzalem te belegeren gewaarschuwd. Hun paarden zullen met verbijstering geslagen worden met

verbijstering, hun ruiters met krankzinnigheid. Ze willen Israël opnieuw in ballingschap wegvoeren, maar dat gaat niet lukken want God zelf zal op het strijdtoneel verschijnen. Hij wil niet de vernietiging van de volken, maar dat zij zich bekeren en naar Jeruzalem trekken om in vrede het Loofhuttenfeest te vieren.

Zacharia leeft in de tijd na de ballingschap. Samen met andere ballingen is hij uit Babel teruggekeerd naar Jeruzalem. De tweede tempel is gebouwd. Zacharia herinnert aan de ballingschap: God heeft het volk gestraft voor haar trouweloosheid in het verleden. Maar God heeft het volk niet in de steek gelaten en zal het volk niet in de steek laten. In tegendeel: hij zal ingrijpen in de geschiedenis en Jeruzalem vernieuwen. Opnieuw zal God

Nogmaals, de profetie Zacharia is niet aan ons overgeleverd omdat zijn profetie zo goed heeft weergegeven hoe het in de wereld zal gaan, het gaat om het verlangen. En hier gaat het om dat concrete verlangen dat het Jodendom al zo lang gekoesterd heeft om nu toch eindelijk eens met rust gelaten te worden waarop ze haar weg kan gaan. Om nu eindelijk eens een keer in vrede te kunnen leven in de stad Jeruzalem. In de tijd van Zacharia was dat al een grote wens. En nog steeds gaat dat verlangen door.

Ook in Lucas 21 gaat het om een verlangen. Een verlangen naar verlossing. Lucas 21 vertelt over de verwoesting van Jeruzalem. De Evangelist Lucas kon daar alles over vertellen, want in het jaar dat hij zijn evangelie af had, was de verwoesting van Jeruzalem al zo'n 20 jaar geleden. En die verwoesting was vreselijk geweest. Romeinen hadden de stad ingenomen, de tempel verwoest en de inwoners van de stad gedood of uit de stad gejaagd.

Het gaat om het verlangen dat dit grote Romeinse Rijk, het uiteindelijk toch niet voor het zeggen heeft. Dat uiteindelijk het Rijk van God, dat maar klein begint – ergens anders spreekt Jezus van het Rijk van God dat klein als een mosterdzaad begint – maar uiteindelijk de hele aarde zal omvatten. En dat rijk zal niet alleen de hele aarde omvatten, maar ook de hele wereld definitief veranderen.

Het is wel opmerkelijk: die hele rede van Jezus over de verwoesting van de tempel begint er mee dat hij in de tempel ziet dat een arme weduwe twee kleine geldstukjes in de offerkist gooit, terwijl hij daarna ziet hoe de rijken geld in de kist smijten. Dat de tegenstellingen in de wereld opgeheven worden, daar gaat het ook om. Dat zulke grote verschillen tussen rijk en arm er niet meer toe doen. Dat iedereen genoeg heeft om van te leven.

De eerste adventzondag gaat om dat verlangen. De lezingen vertellen ons hoe er in Israël uitgezien werd naar een andere wereld. En wij zien uit naar een wereld die anders is.

We verlangen naar een wereld die wél aandacht heeft voor elkaar. Waar mensen bij elkaar komen om het leven te delen. Om te delen van mens tot mens, wat je bezig houdt. Waar je je zorgen zomaar kunt bespreken met elkaar, en waar mensen luisteren.

We verlangen naar een wereld die wél vrede kent. Waar mensen niet bij elkaar komen om hun macht en invloed te vergroten. Maar waar mensen bij elkaar komen omdat ze op zoek zijn naar nieuwe wegen om de vrede te bevorderen. Om samen wapens weg te doen.

We verlangen naar een wereld die niet door het donker overheerst wordt. Waarin we geen verhalen meer horen van mensen die sterven omdat hulpverleners ze niet kunnen bereiken. De

oorlog is te gevaarlijk. Of het klimaat is er te vijandig. In tegendeel: er is alle ruimte om elkaar van het nodige te voorzien.

We verlangen naar een wereld die wat over heeft voor de ander. Waar mensen in dit dorp omzien naar elkaar. Waar plekken zijn, waar je deelt met elkaar van de overvloed die je overkomen is. Waar niemand eenzaam is, maar waar mensen elkaar vinden die zoeken.

Straks zal er een boom zijn. Zal er een mooie groene boom zijn. Met takken vol licht en schittering. Teken dat er aan het donker in deze wereld een einde zal komen. Teken dat daar waar het nu dood en dor lijkt, het weer groen en fris kan worden.

Maar teken ook dat ons verlangen werkelijkheid kan worden. Want het licht is dichtbij. God is dicht bij mensen. Amen.